

20. nedeľa po Sv. Trojici, 14. 10. 2018

1Kor 7, 29 – 31

Posviacka organa v Špaňom Poli

Milosť nášho Pána Ježiša Krista a láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.

Kázňový text: 1Kor 7, 29 – 31

Ale prízvukujem, bratia, čas je krátky!

Ostatne, aj ženatí nech sú, akoby nemali ženu, a plačúci, akoby neplakali a radujúci sa, akoby sa neradovali, a kupujúci, akoby nič nemali, a tí, čo užívajú svet, akoby neužívali, lebo spôsoby tohto sveta hynú.

Čas je krátky, píše apoštol Pavel. Čo je vlastne čas? Keď rozmýšľame o slove čas, máme na mysli hodiny, koľko ich máme k dispozícii, aby sme stihli to alebo ono. Alebo máme na mysli náš voľný čas, ktorý má vždy svoj koniec, prinajmenšom kým človek pracuje. Náš čas je vždy ohraničený čas, rozdelený do hodín, minút a sekúnd. Čas nalieha na nás, aby sme sa ponáhľali. Okráda dušu o pokoj a robí nás chorým. Čas je krátky,

píše apoštol Pavel. S týmto by sme chceli súhlasiť. No predsa existuje niečo, čo nás robí opatrným. Akosi nie je jednoduché, porovnávať minulosť a prítomnosť. Pavel nemyslí na ohraničený a rozdelený čas. On myslí na čas života. A to je niečo celkom iné. Nemal na mysli žiadne náramkové hodinky. Nepozeral sa uchvátené na čísla, ktoré ukazovali sekundy a minúty. Pozeral sa na svoj život. Vtedy neboli žiadne antibiotiká, ktoré by ponúkali určitú istotu v súvislosti s priemernou dĺžkou života. My však pracujeme. A potom šetríme, čiže nerobíme nič so zarobenými peniazmi, aby sme o dvadsať alebo tridsať rokov mali dostatok úspor. Takéto myšlienky by Pavel považoval za úplne bezvýznamné. Preto nerozdelil svoje dni na prácu a voľný čas, nerozdelil ich na hodiny a minúty. To bolo úplne niečo iné. Niekedy máme aj svetlé chvíľky, keď si to krátko uvedomíme, až kým náš rozum nezahmleje moderné veci. Pavel nerozmýšľal ekonomicky – ako napríklad: čas sú peniaze a podobne. Tak to bolo aj v jeho okolí. On a jeho zbor však rozmýšľali ináč. Čas nerozhoduje o tom,

aký bude človek bohatý, keď ho správne využije. Jeho čas bol časom života pred Bohom, ohraničený čas života pred Božou neohraničenosťou.

Náš život trvá iba dočasne a naše dobré úmysly často odsúvame na neskôr. Myslíme si, že teraz sa musíme narobiť pre niečo, čo ani nevieme, či naozaj príde. A potom zistíme, že predsa žijeme ďalej.

Pavlov život bol tiež dočasný, ale celkom iný. Vedel, že tu nebude navždy, lebo čakal na Božiu večnosť, o ktorej bol pevne presvedčený, na rozdiel od iných, že príde a že ju zažije. Z tohto dôvodu nepovažoval svoje životné ťažkosti za dôležité. Dôležité pre neho bolo, ako žije. Bolo mu ľahostajné, aký pekný a dlhý je tento život – to mu bolo ľahostajné, ale to, čo konal, to rozhodovalo o tom, či dosiahne večný život, alebo nie.

Počas jeho života nebol svet oveľa iný, ale kresťania si vedome nastavili iné kritériá v protiklade k tým ľuďom, ktorí boli okolo nich. Boli, samozrejme, aj takí, ktorí mali podobné zmýšľanie ako mnohí dnes. Lebo nie nadarmo

by Ježiš hovoril podobenstvo o bohatom hospodárovi.

Náš život ovplyvnený roztriešteným časom je iba hospodársky neporovnateľne bohatší. Pre dušu je neporovnateľne chudobnejší. Žijeme dlhšie, ale rýchlo sa meníme. Naše dni plynú veľkou rýchlosťou. Naše roky sú ako tráva, ktorá raší. Hovorí to už Žalm 90. Nie je to ani nová myšlienka, ani nový problém. Čiže: čo môžeme teraz robiť? Čo nám pomôže apoštol Pavel so svojimi ťažko zrozumiteľnými slovami?

Máme, akoby sme nič nemali, kupujeme, ako keby sme nič nemali. Pavel nekáže o konci sveta. Nepíše, že by sme mali mať viac a nič nekupovať. To všetko môžeme robiť, ale za podmienky, že čas je krátky. Čas, keď môžeme niečo urobiť s tými všetkými nazhromaždenými vecami. Popri tom máme myslieť na to, aký zisk máme z toho na konci života – alebo akú stratu. „Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“, hovorí evanjelista Matúš 6, 21. „Na čom lipne tvoje srdce, to je tvoj Boh.“ To je rozhodujúce kritérium: robíme si Pána Boha z nášho

bohatstva, z nášho hospodárskeho rastu, z našich peňazí, z našej jednotnej meny, z nášho zdravia, z našej rodiny? Nezabúdame pritom na toho, kto je skutočným Bohom? Apoštol Pavel nekáže o konci sveta, ale chce, aby sme všetko dávali do správneho vzťahu. Martin Luther to prekladá naozaj dobre: „*Aj tí, ktorí žijú na tomto svete, ... majú s ním zaobchádzať, akoby ho nepotrebovali. Lebo podstata sveta sa pominie.*”

Svet by sme mali potrebovať, ako keby sme ho nepotrebovali. Používať tak, ako keby od toho nič nezáviselo, predovšetkým spása duše. Prečo? Lebo podstata sveta sa pominie. Všetky veci, s ktorými sa obklopujeme, sa pomínú. Celá podstata tohto sveta sa pominie, všetky jeho princípy, hlavne tie, ktoré vytvorili ľudia.

Martin Luther to opisuje takto: „*S týmito slovami nám chcel milý apoštol zatemniť tento život na zemi, ktorý vidíme teraz telesnými očami, a poukázať na tmu, aby sme sa naučili, vidieť to isté iba žmúriac, ako niečo, čo nie je ešte náš pravý život. Naproti tomu však onen život v nebi, ku ktorému nás Kristus vykúpil,*

na to sme boli pokrstení a prijali evanjelium, chcel vytriahnuť a postaviť na svetlo, aby sme sa naučili nasmerovať k tomu naše oči srdca a duše a toto v nádeji s radosťou očakávali. Lebo ak chceme byť kresťanmi, tak naše konečné veci nemajú byť oženiť sa, kupovať, predávať, vysádzať, budovať, aj keby sme to všetko museli mať k životnej potrebe tela. Avšak naše konečné hľadanie má byť niečo lepšie a vyššie, totiž požehnané dedičstvo v nebesiach, ktoré sa nepomnie.“ (Martin Luther, citované podľa Walchovho vydania)

Pomôže nám to však s týmto hektickým obdobím našich dní? Môže nás to ochrániť pred starosťou o peniaze a majetok? Nemôžeme tu jednoducho urobiť to, že necháme prácu pracovať? Vy ste tu tiež všeličo urobili s opravou kostola a s prepravou orgána – to bolo teraz tiež trochu uponáhľané. Mali sme toto všetko jednoducho nechať tak a ticho si sadnúť do kúta a tešiť sa z kráľovstva Božieho? Opýtame sa ešte raz Martina Luthera, ako to vidí on!

„Týmto spôsobom žijú svätí vždy vo svete. Zaoberajú sa domácnosťou a svetskými

úradmi, vládnu nad mestami a ľud'mi, majú deti a sluþobníctvo, obrábajú pôdu, obchodujú alebo vykonávajú remeslá, a predsa poznajú, že sú cudzinci s otcami v biede. Používajú svet ako prístrešie. Vedia, že z neho čoskoro poputujú. Preto lipne ich srdce nie na svetských záležitostiach ale to, čo je telesné, to si zaobstarajú ľavou rukou. Pravú ruku vystierajú do výšky k večnej domovine. A keďže sa občas udeje, že nastane omyl a nechť bud' v svetskej vláde, alebo vo vlastnom dome, nepohne to ničím, a ak, tak iba málo. Lebo je pre nich dostatočné vedieť, že Boží Syn im pripravil večné príbytky, majú sa v tomto prístreší, ako chcú.“ (Martin Luther, citované podľa Walchovho vydania)

Ak budeme mať istotu kráľovstva Božieho, môžeme kráčať týmto životom, ako chceme. U Martina Luthera tu nachádzame skutočne veľký pokoj. Je taký veľký, že sa môže aj veľa vecí v živote pokaziť. Nehnevá sa hneď na svojho strážneho anjela. Luther preto neodporúča byť lenivý, ale všetko, čo treba urobiť, nech urobíme „ľavou zadnou“. V nemeckom jazyku je to výraz, ktorý opisuje, že

niečo urobíme ľahko, nevynaložíme pri tom veľkú námahu.

Predsa však pravá ruka neostane nečinná. Ona sa stará o kráľovstvo Božie. Keď ste začali stavať kostol, tak ste doma urobili viacero vecí „ľavou zadnou“. Doma ste nechali prácu, len aby ste pomohli pri dokončení kostola. Vystreli ste vašu pravú ruku po večnom príbytku, ako hovorí Martin Luther. My sme tiež nechali doma všetko stáť, aby sme vám priniesli organ. A budeme to musieť urobiť, keď sa vrátíme. Hudba má v každom kostole, aj tu, v Španom Poli, upozorniť na večný príbytok. To je dnes veľmi dôležité a skutočne pekné. Preto sme k tomu použili pravú ruku a vynaložili veľkú námahu.

Nemôžeme budovať kostol tak, aby stál navždy. Vždy sa tam niečo pokazí. Možno je to preto, aby ste aj vy ako každá generácia s tým niečo urobili. Sme na tejto zemi iba hostia. Kostol nás dnes upozorňuje na večný príbytok. Po nás prídu tiež ďalší hostia. V kostole vidieť niečo z našej viery a v ňom môžeme nájsť balzam pre naše duše. To je v podstate to najlepšie, čo ste mohli urobiť pre

vaše deti a vnúčatá. Lebo ony sú tí hostia, ktorí prídu po vás.

Všetci si spomenú na večný príbytok. Nikto nesmie zabudnúť, že Ježiš Kristus zomrel za nás a bol vzkriesený, aby nám pripravil večný život.

Čas je krátky, píše apoštol Pavel. To však nie je dôvod, aby sme sa stresovali, ale dôvod, aby sme zachovali pokoj. Pozrime sa na to ešte raz takto: kým čakáme na kráľovstvo Božie, máme všetok čas tohto sveta. Pán Boh nám daroval tak veľa času, že ho môžeme spoločne prežiť na týchto pekných službách Božích, po ktorých bude nasledovať spoločný obed a potom koncert.

Čas je krátky. Počas služieb Božích, pri hudbe, s chválou Pána Boha, si vychutnajme tento krátky čas, spríjemnime si čakanie na Boží príchod. Veď lepšie sa nedá ani využiť. Amen.

Modlime sa: Pane, my vieme, že sme iba hosťami na tomto svete. Niekedy nás to znepokojuje, lebo popri všedných dňoch zabúdame, že len u Teba nachádzame večný

domov. Ďakujeme Ti za všetko, čo nás k tomu napomína, za cirkev, za hudbu a za ľudí, ktorých si nám poslal do cesty, aby sme sa navzájom posilnili vo viere. Amen.

Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, nech chráni a zachováva srdcia i mysle vaše v Ježišovi Kristovi.